

Arrest

nr. 200 344 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 14 januari 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 februari 2016 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Eveneens op 5 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 15 februari 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.12.2015, aan betrokkene betekend op 18.12.2015. “

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

2.2. Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.4. Uit een raadpleging van het wachtregister – dat door de Raad kan worden geconsulteerd – blijkt dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend, die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 augustus 2016 in overweging werd genomen. Verzoeker werd te dien einde op 19 september 2016 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De Raad wijst er in deze op dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbaar is met dergelijk attest van immatriculatie, zodat het bevel minstens als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046 en RvS 28 februari 2017, nr. 237.499). Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Het gegeven dat de asielaanvraag intussen werd afgesloten met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, doet hieraan geen afbreuk.

2.5. Aan voormelde vaststelling wordt evenmin afbreuk gedaan door het artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd bij wet van 24 februari 2017 en dat luidt als volgt: *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in*

afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.” Immers moet worden vastgesteld dat de thans voorliggende zaak niet onder het toepassingsgebied *ratione temporis* van voormelde wetsbepaling valt.

2.6. Zoals reeds gesteld werd artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet ingevoerd bij wet van 24 februari 2017, waarbij deze wet in werking is getreden op 29 april 2017. De wetgever heeft dienaangaande nagelaten te voorzien in enige overgangsbepaling. Derhalve moet de Raad vaststellen dat deze bepaling – die stelt dat het indienen van een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aantast – enkel van toepassing is op maatregelen van verwijdering waarvan de betrokken vreemdeling reeds het voorwerp is bij de *“indiening van een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming”*, die werd ingediend vanaf de inwerkingtreding van voormelde wet. In casu dateert de verblijfsaanvraag die het recht op een attest van immatriculatie heeft geopend – met name de asielaanvraag van 28 juli 2016 – van vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017. Aldus stelt de Raad vast dat huidige zaak *ratione temporis* niet ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou immers impliceren dat retroactieve werking wordt verleend aan voormelde wetsbepaling, die deze bij gebreke aan overgangsbepalingen niet kan worden toegedicht.

2.7. Ter terechtzitting werd het voormelde aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Verweerder benadrukt zijn standpunt dat de loutere afgifte van een attest van immatriculatie niet inhoudt dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, doch dat dit slechts een loutere opschorting van de uitvoerbaarheid van het bevel met zich meebrengt. Hij betoogt dat deze stelling wordt bevestigd in het arrest van de Raad van State van 23 mei 2017 met nummer 238.305.

2.8. In het arrest van de Raad van State van 23 mei 2017 wordt verwezen naar het arrest J.N. t. Nederland van het Hof van Justitie van de Europese Unie (zaak C-601/15), en stelt de Raad van State dat oordelen dat in de aan hem voorgelegde zaak een onverzoenbaarheid tussen het attest van immatriculatie en het bevel om het grondgebied te verlaten bestaat, zou leiden tot een belemmering van een efficiënt terugkeerbeleid. Evenwel dient de Raad op te merken dat verweerder de bemerkingen geformuleerd in het arrest van de Raad van State niet zonder meer kan toepassen op huidige zaak.

2.9. Uit een lezing van het arrest van J.N. t. Nederland van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat volgens de Nederlandse procedure zoals deze werd toegepast in het hoofdgeding *“de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp is van een terugkeer-procedure [...] tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege vervalt”* (overweging 75 van het arrest). Dat dergelijk verval van een terugkeerbesluit reeds geldt vanaf het ogenblik dat een vreemdeling een meervoudige asielaanvraag indient – of minstens dat het indienen van de vierde asielaanvraag als startpunt werd genomen van de vervallenverklaring van het terugkeerbesluit in het hoofdgeding dat aanleiding heeft gegeven tot het arrest van het Hof van Justitie – blijkt tevens uit de standpuntbepaling van advocaat-generaal E. Sharpston, waar in overweging 35 het volgende wordt gesteld: *“Op 27 februari 2015 heeft N. [...] zijn laatste volgend asielverzoek ingediend. [...] de verwijzende rechter [aangeeft] dat het terugkeerbesluit daardoor met ingang van die dag, overeenkomstig zijn rechtspraak, van rechtswege is vervallen.”*

2.10. Uit bovenstaand citaat uit het arrest van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat volgens de Nederlandse praktijk een terugkeerbesluit komt te vervallen op het moment dat een vreemdeling een volgend asielverzoek indient. De Raad merkt op dat de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten wegens een inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, zoals in casu voorligt, niet te vergelijken valt met deze Nederlandse praktijk van vervallenverklaring van een terugkeerbesluit op grond van het louter indienen van een meervoudige asielaanvraag. Dit onderscheid in het tijdstip waarop wordt aangenomen dat een terugkeerbesluit komt te vervallen dan wel als impliciet ingetrokken wordt beschouwd is van belang, gelet op de bekommernis van het Hof van Justitie. De bekommernis die het Hof van Justitie in het aangehaalde arrest maakte, betrof de noodzaak om een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, zoals vereist door de Terugkeerrichtlijn. In deze is het louter vereisen dat een vreemdeling de herhaalde wens uit om internationale bescherming te verzoeken – zoals in het hoofdgeding dat aan de grondslag lag van het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie het geval was – opdat een terugkeerbesluit reeds komt te vervallen, inderdaad een belemmering van een efficiënte terugkeerprocedure, zoals beoogd door de Terugkeerrichtlijn. De stopzetting van een lopende terugkeerprocedure bij de inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag kan echter

niet als een dusdanige belemmering worden beschouwd. De inoverwegingname van een asielaanvraag impliceert immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – die in alle objectiviteit en onafhankelijkheid een onderzoek voert – van oordeel is dat er zich nieuwe elementen in het dossier van de asielzoeker bevinden, die een nieuw onderzoek ten gronde van het asielrelaas verantwoorden. Op deze manier vallen aldus de meervoudige asielaanvragen die bijvoorbeeld worden ingediend met het oog op het vertragen van een terugkeer naar het herkomstland – wat een oneigenlijk gebruik van de asielprocedure betreft en een belemmering vormt van de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn – niet binnen de toepassing van de impliciete intrekking van het bevel (cf. artikel 41 van de Procedurerichtlijn (Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking))). De verwijzing naar het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie kan derhalve niet zonder meer worden aangewend om het standpunt gericht tegen de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten kracht bij te zetten.

2.11. Het past in deze ook te verwijzen naar de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven). Zo wijst de Raad er op dat de “*terugkeerverplichting*” in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn wordt gedefinieerd als de administratieve of rechterlijke beslissing waarbij wordt vastgesteld “*dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard*”, waarna een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Verder blijkt dat het “*illegaal verblijf*” wordt gedefinieerd als zijnde de aanwezigheid op het grondgebied zonder dat aan enige voorwaarde voor toegang tot, verblijf of vestiging in de betreffende lidstaat is voldaan. In casu moet – gelet op de Belgische regelgeving die uitdrukkelijk voorziet in de afgifte van een (tijdelijke) verblijfsvergunning, met name het attest van immatriculatie – worden vastgesteld dat een vreemdeling wiens meervoudige asielaanvraag in overweging werd genomen wel degelijk voldoet aan de door de Belgische overheid gestelde voorwaarden van verblijf. Aldus kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze vreemdeling op dat ogenblik illegaal in het Rijk verblijft – zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn – zodat ten aanzien van deze vreemdeling op dat ogenblik geen terugkeerverplichting meer kan gelden. Nergens in de Terugkeerrichtlijn is bepaald dat wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit en nadien een verblijfsrecht verkrijgt dat conform de wetgeving van de lidstaten slechts tijdelijk van aard is, dit terugkeerbesluit desalniettemin dient te blijven gehandhaafd en er slechts sprake is van opschorting van de uitvoering ervan. In het Terugkeerhandboek* voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergereleerde taken is voorts nog bepaald in het kader van het bovenvermeld artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn: “*Onder deze zeer ruime definitie vallen alle onderdanen van een derde land die niet legaal in een lidstaat verblijven. Onderdanen van een derde land die zich fysiek op het grondgebied van een EU-lidstaat bevinden, verblijven hier legaal of illegaal. Een andere mogelijkheid is er niet.*” Het houdt in dat er geen tussenpositie mogelijk is zoals voorgesteld door verweerder, van een vreemdeling die illegaal verblijft, maar tijdelijk niet als dusdanig kan worden beschouwd en dus niet verwijderbaar is. Het Terugkeerhandboek stelt vervolgens nog duidelijk: “*De volgende categorieën van personen worden niet als illegaal verblijvend beschouwd, omdat zij (al dan niet tijdelijk) het recht hebben in een lidstaat te verblijven:*
⇒ *asielzoekers die in de lidstaat verblijven waar zij gedurende de behandeling van hun asielverzoek mogen verblijven;*
⇒ *personen die verblijven in een lidstaat waar zij formeel een gedoogstatus hebben (mits dit volgens de nationale wetgeving als een legale verblijfsstatus wordt aangemerkt);(...)*”.

2.12. Concluderend kan worden gesteld dat er middels de impliciete intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten in geval een meervoudige asielaanvraag in overweging wordt genomen, een evenwicht wordt bereikt tussen enerzijds de rechtszekerheid voor verzoeker en anderzijds de vrijwaring

* In de Aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergereleerde taken kan in de overwegingen gelezen worden :

(1) Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

(2) Er moet voor worden gezorgd dat deze gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd. Daartoe moet een "terugkeerhandboek" worden opgesteld met gemeenschappelijke richtsnoeren, beste praktijken en aanbevelingen.

(3) Het "terugkeerhandboek" moet worden gericht tot alle lidstaten die door Richtlijn 2008/115/EG zijn gebonden.

[...]

(6) Met het oog op de uniforme uitvoering van gemeenschappelijke Unienormen op het gebied van terugkeer moeten de lidstaten hun nationale autoriteiten die bevoegd zijn voor het uitvoeren van terugkeergereleerde taken, opdragen gebruik te maken van het terugkeerhandboek als belangrijkste hulpmiddel bij de uitvoering van hun taken.”

van de rechten van verweerder om een efficiënt terugkeerbeleid te kunnen voeren. Verzoeker weet eenduidig en duidelijk dat hij het land niet dient te verlaten tijdens de behandeling van de meervoudige asielaanvraag, is duidelijk beschermd tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft tevens de zekerheid dat het bevel ingevolge een latere afwijzing van de asielaanvraag niet zal worden aangewend om een inreisverbod op te enten. De rechten van verweerder worden tevens gevrijwaard. Niets verhindert verweerder om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen indien de meervoudige asielaanvraag negatief wordt afgesloten en de situaties van misbruik van de asielprocedure worden gefilterd uit de toepassing van de impliciete intrekking van het bevel, doordat de intrekking slechts plaatsvindt na de inoverwegingname van de asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat dit geen belemmering met zich meebrengt voor een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt geen uitspraak gedaan over de vraag of dit op het ogenblik dat het gegeven werd rechtsgeldig was of niet. Indien verzoeker geen gevolg geeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten na een afwijzing ten gronde van de asielaanvraag kan verweerder ten slotte desgevallend nog een inreisverbod opleggen.

2.13. Op basis van voormelde uitgebreide uiteenzetting kan verweerder zich derhalve niet beperken tot het louter verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 23 mei 2017 met nummer 238.305 om zijn argument dat de afgifte van een attest van immatriculatie geen impliciete intrekking van huidig bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt kracht bij te zetten. Verder dient de Raad op te merken dat verweerder geen opmerkingen formuleert aangaande het gegeven dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet evenmin afbreuk doet aan de vaststelling in casu dat het verstrekte attest van immatriculatie een impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

2.14. Gelet op bovenstaande, dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA